

Arrest

nr. 119 597 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. OGER loco advocaat J. SNAUWAERT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn, afkomstig uit het dorp Loibagh in Nad Ali district (provincie Helmand). U verklaart dat u uw vader, 3 broers en 2 zussen verloren hebt toen u nog heel klein was. U verklaart geen herinneringen aan hen te hebben. Vanaf het overlijden van uw familieleden, verklaart u samen met uw oudere broer, (...), en uw moeder, bij uw oom langs vaderskant, Mohammad Jan, te hebben gewoond. U verklaart dat uw oom een talibanleider is en dat u en uw broer hierdoor vanaf jullie kindertijd betrokken waren bij de taliban. Uw broer, die een mentale achterstand heeft, zou vanaf een bepaald moment mee hebben moeten vechten met de taliban. Vier maanden voor uw vertrek zou hij in zijn been beschoten zijn door de politie toen hij wilde ontsnappen terwijl hij munitie aan het vervoeren was op zijn motorfiets. Sindsdien zou uw broer in een rolstoel zitten. U verklaart dat uw oom een maand voor uw vertrek begon te zeggen dat ook

u zou moeten meevechten met de taliban. Op een vrijdag zou uw oom gezegd hebben dat hij u na het vrijdagsgesbed in de moskee zou meegeven aan één van zijn talibanvrienden zodat u mee zou kunnen vechten. Uw oom zou voor u vertrokken zijn naar de moskee terwijl u zich nog religieus aan het wassen was om aan het gesbed te kunnen deelnemen. Kort nadat uw oom zou zijn vertrokken, zou zijn vrouw naar uw neef Naweed, de zoon van uw tante langs vaderskant, hebben gebeld om te zeggen wat haar man van plan was met u. Jaweed zou onmiddellijk naar het huis van uw oom zijn gekomen en u hebben gevraagd wat er was gebeurd. Hij zou u gezegd hebben dat u met hem moest meekomen en dat u het land moest verlaten. Hij zou u overhandigd hebben aan een smokkelaar in Lashkar Gah, het provinciecentrum van Helmand. In Lashkar Gah zou een andere neef van u langs moederszijde, Nasrat, zijn meegereisd.

U stelt te zijn vertrokken in de maand Sawr en in totaal 1 jaar onderweg te zijn geweest. De smokkelaar zou u eerst naar Pakistan hebben gebracht. Vervolgens reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u 11 maanden verbleef. Samen met uw neef Nasrat, vluchtte u op dezelfde dag via Italië naar Frankrijk. Omdat u van plan was om naar Groot-Brittannië te reizen waar 3 neven en 1 nicht wonen (de broers en zus van Naweed), reisde u verder naar België terwijl uw neef Nasrat naar Duitsland vluchtte. U verklaart dat u niet genoeg geld had om verder te reizen naar Groot-Brittannië en daarom 1 dag na uw aankomst, met name op 20 mei 2011, een asielaanvraag indiende in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Helmand, meer bepaald uit het district Nad Ali, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielerelaas.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij uw aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 26 augustus 2011 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij uw leeftijd op 20 jaar werd geschat. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er worden opgemerkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. U hebt immers geen enkel overtuigend element aangebracht over het feit dat uw oom u zou hebben willen rekruteren bij de taliban. Eerst en vooral dient er gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het CGVS en Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang komt. Zo verklaart u op DVZ letterlijk het volgende: "Ik ben toen naar mijn tante in Kabul gevlucht en heb haar alles verteld. Zij is een rijke vrouw en al haar kinderen wonen in Londen. Ze zei dat ze mij zou helpen om het land te ontvluchten en zij heeft de hele reis betaald." (vragenlijst DVZ, p. 3). Op het CGVS verklaart u echter dat uw tante een oude vrouw is die in Helmand woont en dat haar zoon u naar 'daar' heeft gebracht om u aan de smokkelaar te overhandigen. U verklaart dat u niet weet waar dit was, in Kabul of op een andere plaats (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit is echter opmerkelijk, gelet op het feit dat u op DVZ zeer duidelijk verklaarde naar uw tante in Kabul te zijn gevlucht. Op het CGVS ontkent u zelfs ooit in Kabul te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdige verklaringen zorgen ervoor dat er twijfels rijzen bij uw verklaringen over uw vluchtaanleiding.

Het is tevens opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart dat u enkel eten moest brengen naar uw oom die aan het vergaderen was in de huizen van andere talibs (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl u later verklaart dat u ook af en toe munitie moest brengen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Zelfs inden u eten zou hebben moeten brengen naar uw oom en zijn talibanvrienden, dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat hij u zou hebben willen rekruteren bij de taliban. U verklaart dat u van uw oom moest stoppen met school toen u ongeveer 10 jaar oud was en dat u van hem naar de madrassa moest gaan. U hebt dit echter amper 6 à 7 maanden gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat hij van u verwachtte dat u zich meer zou verdiepen in de Islam. Daarnaast zijn uw verklaringen over uw toekomst bij de taliban geenszins overtuigend. Uw verklaringen hieromtrent zijn louter en alleen gebaseerd op uw eigen vermoedens. Dat blijkt uit het feit dat u verklaart dat u naar een madrassa in Pakistan zou worden gestuurd om daar te worden opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen (gehoorverslag CGVS, p. 23). U leidt dit echter enkel en alleen af uit het feit dat uw oom tegen u zou hebben gezegd dat u jonge jongens zonder ouders naar uw oom moest brengen (of hem

erover moest informeren). Hieruit leidt u af dat zij 'deze jongens meenemen en hen gebruiken' (gehoorverslag CGVS, p. 23). U zou de naam van 1 jongen hebben gegeven die nadien is verdwenen. Wat er met hem gebeurd is, weet u echter niet (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn niet alleen vaag, maar tonen eveneens niet aan dat u in Pakistan zou worden opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen. Deze verklaringen zijn dan ook louter en alleen gebaseerd op uw eigen vermoedens.

Bovendien is het zeer eigenaardig dat u geen enkel idee hebt waar u naartoe zou worden gebracht. U verklaart dat zij (de taliban) hun basissen hebben en dat u naar daar zou worden gebracht. Ook uw broer zou naar 'die plaats' zijn geweest. Aangezien u wel weet dat uw broer op 'die plaats' is geweest, zou het ook logisch zijn dat u weet waar u naartoe zou worden gestuurd. U hebt echter geen enkel idee of u naar een ander dorp of naar een andere provincie zou worden gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaart dat uw oom voordien al had gezegd dat u was opgegroeid en dat hij u zou wegsturen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Het is dan ook zeer eigenaardig dat u zich helemaal zou hebben leiden door de vrouw van uw oom en uw neef en dat u zelf helemaal geen inbreng had in de beslissing of het plan om te vertrekken uit Afghanistan. Het is bovendien bevreemdend dat de vrouw van uw oom en uw neef op een paar minuten tijd uw vertrek zouden hebben kunnen regelen nadat uw oom u had gezegd dat hij u die dag zou meegeven aan andere talibs. U verklaart immers dat u zich religieus aan het wassen was om naar het vrijdagsgesbed in de moskee te kunnen gaan, dat uw oom reeds vertrokken was en dat de dienst in de moskee 5 minuten later zou moeten plaatsvinden (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat de vrouw van uw oom op deze beperkte tijd Naweed zou hebben kunnen informeren, hij onmiddellijk ter plaatse zou zijn kunnen komen én u bovendien op datzelfde ogenblik zou hebben overhandigd aan een smokkelaar om u uit Afghanistan te krijgen, lijkt echter zeer onwaarschijnlijk. Niet alleen brengen de vrouw van uw oom en uw neef zichzelf in gevaar door uw vertrek zo opvallend in klaarlichte dag achter de rug van uw oom te regelen. U verklaart immers dat andere dorpelingen hebben gezien dat u in alle haast het dorp uit vluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 25). Uw verklaringen omtrent uw problemen zijn bovendien een korte opsomming van de feiten en komen geenszins doorleefd over (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Uw totale onwetendheid over uw vertrek en de plannen van uw oom doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo hebt u geen enkel idee of uw neef al bezig was met het plannen van uw reis. U verklaart in dit verband dat u alleen wist dat uw oom u zou sturen en dat uw neef en de vrouw van uw oom het ook wisten. Verder zou u niets geweten hebben omdat u zelf niets kon doen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U hebt eveneens geen enkel idee langs welke plaatsen in Afghanistan u zou zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 18). Zoals hierboven reeds werd aangetoond zijn uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig en aldus niet geloofwaardig. Aangezien het moment waarop u te weten kwam dat uw oom u zou meegeven aan de taliban quasi onmiddellijk werd opgevolgd door uw plotselinge vertrek uit Afghanistan, kan er verwacht worden dat u eenduidige verklaringen aflegt hieromtrent. Uw totale onwetendheid over de aanvang van uw reis alsook uw tegenstrijdige verklaringen over uw vertrek, ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het risico gerekruteerd te worden door de taliban. Het feit dat ook een andere neef langs moederskant, Nasrat, op dezelfde dag als u samen met u uit Afghanistan vluchtte, wijst er eveneens op dat de reis al langer gepland was dan u doet uitschijnen. U hebt geen enkel idee hoe het komt dat hij mee reisde en hebt evenmin kennis over zijn problemen. Aangezien hij een neef van u is en 'toevallig' op dezelfde dag een drastische beslissing neemt om het land te verlaten, kan er worden verwacht dat u ook over zijn motieven meer kennis hebt (gehoorverslag CGVS, p. 19). U geeft aldus geen zicht op de situatie waarin u effectief verkeerde bij uw vertrek.

Uw verklaringen over het lidmaatschap van uw broer bij de taliban zijn verder ook zeer vaag. Zo kunt u geen duidelijk antwoord geven op de vraag of het zijn eigen keuze was om deel uit te maken van de taliban. U verklaart dat u niet denkt dat hij het wou, maar dat het een gewoonte was omdat hij daar was opgegroeid. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat uw broer gedwongen gerekruteerd zou zijn. Het is echter eigenaardig dat u hier geen duidelijk antwoord op kunt geven aangezien uw broer blij zou zijn geweest dat u kon vertrekken. Uw verklaringen over het moment waarop uw broer zich aansloot bij de taliban zijn eveneens vaag. U verklaart dat hij sinds zijn kindertijd werd meegenomen maar dat hij mee deed aan de gevechten en munitie vervoerde sinds hij opgroeide. U hebt geen enkel idee hoe lang hij al bij de taliban was (gehoorverslag CGVS, p. 15). U weet daarnaast amper iets te vertellen over de gevechten waaraan uw broer zou hebben deelgenomen. U verklaart enkel dat uw broer heeft deelgenomen aan de gevechten met de politie en de buitenlanders. Concrete incidenten kent u echter niet (gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw verklaringen omtrent het lidmaatschap van uw broer bij de taliban zijn dan ook dermate ontoereikend, waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht. Deze verklaringen tonen evenmin aan dat uw oom van plan zou zijn geweest om u te rekruteren bij de taliban.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de problemen die uw neef Naweed zou hebben gehad zeer beknopt, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Behalve het feit dat hij u 5 à 6

maanden geleden gezegd zou hebben dat u geen contact meer met hem mocht opnemen, hebt u geen enkel idee wat er aan de hand is. Het is echter bevreemdend dat u tot 5 à 6 maanden geleden wel contact kon hebben met Naweed, aangezien u al meer dan 3 jaar geleden uit Afghanistan bent gevlucht. U schept echter geen duidelijk beeld over de reden waarom u gedurende 2,5 jaar wel contact kon hebben met uw neef en waarom hij u plots verboden zou hebben contact met hem op te nemen. Over eventuele problemen voor 5 à 6 maanden geleden weet u helemaal niets. U verklaart dat er niets is gebeurd met hem toen u nog contact had met hem (gehoorverslag CGVS, p. 4). U hebt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat uw neef Naweed problemen zou hebben met uw oom omwille van u. Met betrekking tot uw contact met uw familie dient er evenwel te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), had vermeld nog steeds contact te hebben met uw tante die u geholpen had om te vluchten terwijl u op het CGVS verklaart nooit contact te hebben gehad met uw tante (gehoorverslag CGVS, p. 21). Aangezien u op DVZ letterlijk gevraagd werd naar uw contact met uw tante, is het zeer eigenaardig dat u het over uw neef Naweed, haar zoon, en niet over uw tante zou hebben gehad. Daaraan kan verder nog worden toegevoegd dat er kan worden verwacht dat u kunt vertellen hoe het met uw broer gesteld is. U hebt echter geen informatie over uw broer ondanks het feit dat u tot 5 à 6 maanden geleden nog contact had met uw neef. Aangezien uw broer zich wel bij de taliban zou hebben moeten aansluiten en hierdoor in een rolstoel is beland, zou er kunnen worden verwacht dat u meer interesse hebt in zijn situatie na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 13). Aangezien niet alleen uw neef Naweed, maar ook uw stiefmoeder en broer op de hoogte waren van uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 13), zou er kunnen worden verwacht dat u ook weet hoe het met hen ging na uw vertrek. Het feit dat u hierover helemaal niets lijkt te weten, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Nad Ali gelegen in de provincie Helmand – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U verklaart in dit verband dat u ook in Kabul gezocht zal worden omdat zij connecties hebben met iedereen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het feit dat u zich bij de taliban zou hebben moeten aansluiten, is het evenmin geloofwaardig dat u tot in Kabul gezocht zou worden. U haalt dan ook geen vrees aan in Kabul. Uw verklaringen over de problemen die uw neef Naweed zou hebben omwille van u zijn bovendien dermate vaag waardoor er hier geen geloof aan kan worden gehecht. U verklaart bovendien zelf dat hij in Kabul blijft omdat hij niet naar Helmand kan terugkeren. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat er een risico zou bestaan om in Kabul te wonen. U bent bovendien jong en gezond en beschikt bijgevolg over voldoende aanpassingsvermogen om in de stad te wonen. U kunt bovendien naast Pashtou ook een beetje Dari spreken (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het feit dat uw familie over voldoende financiële middelen lijkt te beschikken – uw neef kon zonder problemen uw reis meteen regelen en heeft een aandeel in het communicatiebedrijf Roshan waaruit blijkt dat u voldoende financiële ondersteuning kunt krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 21) – zorgt er ook voor dat u over

voldoende mogelijkheden beschikt om een leven op te bouwen in de hoofdstad. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, zoals hierboven reeds werd aangetoond, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **de veiligheidssituatie in de stad Kabul** te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

U legt geen enkel document neer dat uw identiteit of problemen kan aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3, lid 2 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het materieel motiveringsbeginsel.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, minstens te hervormen en verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schrijven van zijn geneesheer in verband met de behandeling van fracturen van 4 oktober 2013. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een nieuw medisch attest van 10 februari 2014.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden nadat zijn oom, een talibanleider, hem wilde dwingen te vechten met de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas om reden dat (i) aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht waardoor kan worden besloten dat verzoeker getracht heeft de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven, (ii) verzoeker ernstige tegenstrijdigheden aflegt over zijn tante die zijn reisweg organiseerde, (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn oom hem gedwongen wilde rekruteren en uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich louter baseert op zijn vermoedens, (iv) verzoekers problemen een korte opsomming zijn van feiten die niet doorleefd overkomen, en (v) verzoekers verklaringen over het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban alsook over de problemen van zijn neef zeer vaag zijn. Deze motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier worden door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd waardoor ze onverminderd overeind blijven en de Raad ze tot de zijne maakt. Het relaas is ongeloofwaardig, verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te vrezen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besliste verwerende partij dat er in casu geen nood is aan internationale bescherming gezien verzoeker over een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief kan beschikken in de Afghaanse hoofdstad Kabul. De commissaris-generaal verantwoordde deze conclusie aan de hand van een analyse van de algemene veiligheidssituatie te Kabul, waarvoor hij zich steunt op objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, *Veiligheidssituatie Kabul stad* d.d. 5 september 2013 en de persoonlijke situatie van verzoeker.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de weigering van de subsidiaire bescherming “onwettig” is, gezien de motivering daarvan intern tegenstrijdig is. Verzoeker vervolgt dat ondanks het feit dat verwerende partij de “*algemene geloofwaardigheid*” van verzoeker verwerpt, zij het interne vestigingsalternatief toch verantwoordt op grond van de beweringen van verzoeker, namelijk deze waaruit moet blijken dat hij een familiaal netwerk aldaar heeft. Het gaat volgens verzoeker niet op om het hele relaas als ongeloofwaardig te bestempelen teneinde de vluchtelingenstatus te weigeren, om dan toch enkele elementen plots voor waar aan te nemen voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De “vermeende aanwezigheid van familie van verzoeker in Kabul” kan dus volgens verzoeker geenszins het motief van de weigering dragen.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie blijkt uit zijn verklaringen dat hij een rijke tante in Kabul heeft die hem geholpen heeft het land te ontvluchten. Verzoeker heeft aldus een financiële terugvalpositie in de mate hij problemen zou hebben om in eigen levensonderhoud te voorzien.

Afsluitend in zijn verzoekschrift brengt verzoeker een "nieuw element" aan, namelijk het feit dat hij een val heeft gemaakt op 27 september 2013, waarvoor hij tot op heden een gipsverband om zijn linkerarm draagt. Verzoeker verwijst naar een medisch verslag, dat hij als stuk 4 bij zijn verzoekschrift voegt, en stelt dat het volgens zijn arts vooralsnog onmogelijk is om uitspraken te doen omtrent zijn arbeidsgeschiktheid. Verzoeker meent hierdoor dat de kans bestaat dat het voor hem niet meer mogelijk zal zijn om zware handenarbeid te verrichten, waardoor hij niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien indien hij zich in Kabul zou moeten vestigen. Ter terechtzitting legt verzoeker een nieuw medisch attest neer met een aanvullende nota waaruit moet blijken dat verzoeker blijvend niet in staat is om zwaar werk te verrichten maar wel nog lichte arbeid.

De Raad stelt echter vast dat stuk 4, gevoegd bij het verzoekschrift een loutere diagnose bevat waarin geen enkele uitspraak wordt gedaan over een mogelijke al dan niet permanente arbeidsongeschiktheid. Uit het attest van 10 februari 2014, ter terechtzitting neergelegd, blijkt dat verzoeker wel in staat is om lichte arbeid te verrichten. Hoe dan ook, de onmogelijkheid tot het verrichten van zware handenarbeid op zich kan evenmin een reden zijn om aan te nemen dat een hervestiging van verzoeker in Kabul 'onredelijk' zou zijn, gezien dit niet uitsluit dat verzoeker zich op een andere manier professioneel zou kunnen inschakelen op de arbeidsmarkt in Kabul.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER